

mod sætter han sig meget bestemt Tanken om en Deling, og han anfører dér de Grunde, der kan tale derimod. Jeg maa indrømme, at de Grunde, han dér anfører, er Grunde, men de forekommer mig ganske vist ikke slet saa vægtige, som Direktør Sophus Müller vil gøre dem til. De forekommer mig ikke saa vægtige, at man ikke skulde kunne forsvare at se bort fra dem, naar der var andre Hensyn, der maatte kræve det. Han nævner, at det er en enkelt Mand, der har skabt Samlingerne, og det er jo rigtigt, men jeg synes ikke, det betyder saa grumme meget. Det kunde være en naturlig Ting, den Gang Samlingerne blev til, at det var en enkelt Mand, der spændte over alle disse Felter og tog sig af Samlingerne paa alle Omraader, men som Forholdene er nu, som Samlingerne er vokset, og som Studierne i det hele taget er blevet specialiseret, tror jeg, man maa sige, at det er anderledes. Der vil ikke nu saa let komme en Mand, der fuldt kan favne over alt det, der nu rummes indenfor disse forskellige Samlinger. Sophus Müller mente dernæst, at det baade for de studerende og for de mere tilfældigt besøgende vilde have stor Betydning, at det hele var samlet, og at der ikke blev foretaget en Deling. Hvad angaar de studerende, angives der ikke særlige Grunde eller Bevisligheder, og jeg synes ogsaa, det er vanskeligt at se, at det for den, der vil gøre et Studiearbejde derinde, selv om han ikke vil begrænse sig til et enkelt Omraade, men maaske endogsaa vil bevæge sig gennem alle de Samlinger, der findes, og studere dem, skulde have saa særdeles meget at sige, om han den ene Dag eller den ene Uge skal holde sig til een Bygning og den anden Dag eller Uge til en anden. Angaaende de andre museumsbesøgende, altsaa Lægfolk, der kommer derind for at se paa Samlingerne uden egentlig at studere dem, siger Sophus Müller, at „just det store Sammenhæng giver de stærke og vækkende Indtryk og byder Mulighed for videre og aandsdannende Udsyn“. Jeg kan nu ikke ret tro, at det skulde have saa stor Betydning. Jeg kan daarligt tænke mig, at den besøgende af denne sidste Kategori efter at have gennemvandet hele Museet og set sig mæt paa alt, hvad der er stillet op paa de halvtredie Tønder Land Gulvflade og Sale, som der skal til nu efter den nye Plan, skulde kunne afslutte Besøget med et Indtryk af Sammenhæng og Helhed. Jeg tror det ikke, og jeg mener da heller ikke, at det skulde være det væsentligste Udbytte, som en saadan besøgende skulde have af

Muesumsbesøget. Jeg tror da, man kan sige, at en Deling af Museet i flere Bygninger, som ikke staar i umiddelbar Forbindelse med hinanden, er fuldt forsvarlig. Og man maa da saa ogsaa kunne blive enig om, at Ulemperne ved en Deling dog maa komme til at staa i væsentligt Forhold til den Afstand, der bliver mellem de forskellige Bygninger, der hører til Museet. I den Betænkning, som Udvalget af 1917 afgav, har Dr. Blinkenberg ogsaa udtalt sig om Delingen, som han i det hele taget stærkt fraraader, men han siger saa videre: Det, at Samlingerne naturligt skulde kræve, at de blev anbragt under samme Tag, vilde være en urimelig Paastand; det kan man slet ikke sige. Det vilde efter hans Skøn være upraktisk af mange Grunde, og endelig, siger han, vil jo da den Tid komme, da allerede Museernes Omfang vil gøre det ganske umuligt, at man kan huse dem under samme Tag. Naar man saa først er enig om, at de ikke kan ligge under samme Tag, men maa opbevares i forskellige Bygninger, og Spørgsmaalet saa blot bliver, om disse Bygninger maa ligge 100 m fra hinanden eller 200 m, ja, saa tror jeg, man maa sige, at det hele, selv om det ganske vist har Betydning, dog ikke er saa overordentlig betydningsfuldt. Derfor mener jeg da, at man kan sige, at en Deling ganske vist ikke er ønskelig, og jeg kan ogsaa gaa med til at sige, at den i det hele er at beklage og helst burde undgaas, men hvis den af en eller anden Grund gøres nødvendig, og man saa vedblivende kan beholde Samlingerne nær ved hinanden, mener jeg dog ikke, der derved er gjort nogen stor Skade.

Derefter bliver Spørgsmaalet, efter hvilke Linier man skal foretage en saadan Deling, naar man endelig skal til at have den. Dér mener jeg, man ikke skal lægge alt for stærk Vægt paa, hvad der logisk hører sammen. En helt rationel Forbindelse og Adskillelse af de Samlinger, der her bliver Tale om, vil jo ikke kunne gennemføres. At Rosenborg og Frederiksborg maa blive ved at beholde, hvad der findes dér, kan vel nok kaldes selvfølgeligt, og at Lyngbymuseet ikke kan blive forenet med de øvrige Samlinger, er vel ogsaa nogenlunde givet. Paa den anden Side ønsker Museumsfolk jo ikke at faa fjernet Mønt- og Medaillesamlingen eller Antiksamlingen fra de øvrige Afdelinger. Alt dette betyder dog, at det logiske alligevel ikke kan komme i fuldkommen Orden. Jeg tror derfor heller ikke, at man skal lade logiske og rationelle Hensyn være de afgørende i sine Overvejelser.